

Hello, én vagyok Sophie.

17 éves vagyok és egy Hessen-i kisvárosból jövök.

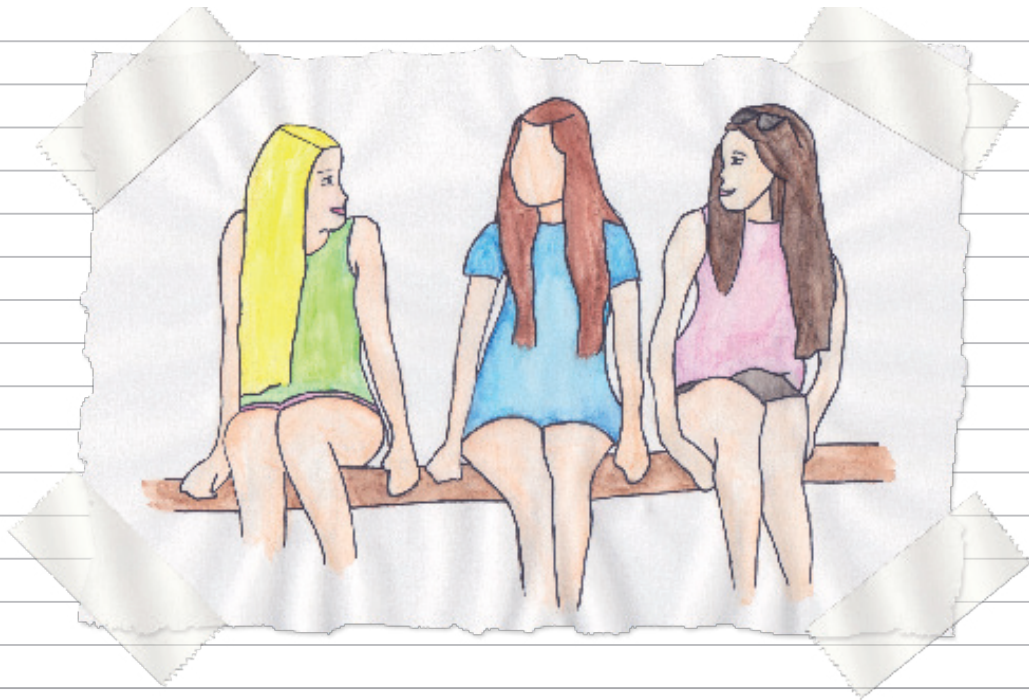
Hamarosan érettségizek, és egy olyan átlagosztályzatra törekszem, amely majd minden kaput megnyit előttem. A jelenlegi jegyeimmel sikerülni fog! Persze, ez nagyon becsvágúóan és célratörően hangzik, de én nem csak ez vagyok. Sajnos az, hogy tökéletességre vágyom, más tulajdonságaimra is kiterjed. És mindez csak jót jelent számomra: az iskolában törekvő vagyok, segítőkész és szociálisan aktív. Minden iskolai tevékenységben szívesen részt veszek, szervezek és tevékenykedek. Ez egyszerűen nagy örömet jelent nekem. Biztos vagyok abban, amit teszek, és az osztálytársaim szerint, valóban jó is vagyok mindebben.

Az iskolán kívül is minden egyszerűen szuper: a családom jól működik, jól kijövök a testvéreimmel, sok barátom van.

Gyakran szólítanak a többiek „napsugárnak”. Valóban úgy tűnik, hogy én egy életrevaló, vidám és nyitott ember vagyok.

Óh, azt mondhatja bárki: nekem megvan mindenem, amire csak szükségem lehet.

Éz vagyok én, Sophie.

Ez voltam én, Sophie.

Egy bizonyos pontig.

Valaminek lennie kellett – egy eseménynek, egy helyzetnek vagy egy veszteségnek, valaminek, ami az én eddigi megszokott környezetemet megváltoztatta.

Mi lehetett ez?

Minden esetre nekem úgy rémlik, hogy hirtelen kérdések születtek a fejemben, amelyek elbizonytalanítottak engem és az én gondolataimat, érzéseimet. Ezek a nevetséges kérdések kimozdítottak az egyensúlyomból.

Ki vagyok én most? Az vagyok, aki lenni szeretnék? Ki áll mellettem? Miért érdelem meg, hogy barátságban legyek önmagammal? Mi tesz engem különlegessé? És valóban melyek az én értékeim?

Sokan azt állítják, ez egy kamaszkori foljomat.

Mások azt mondják, ez az önmegtalálás része.

Én azt mondom: nevetséges. Bosszantó. Furcsa. Ezek a kérdések, amelyek váratlanul a fejembe kerülnek és engem bizonytalanná tesznek.

Azelőtt éltem és egyszerűen cselekedtem. Miért bizonytalanodok el mostanában olyan gyakran?
